Του Φοίβου Ανωγειανάκη

Ένας θαυμάσιος «Έγκμοντ»

Η περιπέτεια της περασμένης συμφωνικής (την άρνηση των μουσικών της Κ ής Ορχήστρας Αθηνών να συνεργ ούν με το μαέστρο Κάρολο Τρικολίδ ήταν φυσικό να έχει επιπτώσεις. Επιπτώσεις δυσμενείς για την ποιότητα της συναυλίας: διατάραξη του ωραρίου δοκιμών και αντικατάσταση έργων, παράλληλα, βέβαια, με την αντικατάσταση του μαέστρου.

Πριν δούμε όμως τη συναυλία αισθανόμαστε την ανάγκη να πούμε δυο λόγια γι' αυτή την «άρνηση». Να ρωτήσουμε ως απλοί φορολογούμενοι πολίτες: δε θα έπρεπε να ανακοινωθεί, γραπτώς, πού στηρίζουν οι μουσικοί της ορχήστρας την απόφασή τους; Όπως επίσ ης και τι λέει ο κ. Τρικολίδης; Οι αλληλοσυγκρουόμενες **ανεύθυνες** πληροφορίες σχετικά με το θέμα δε βοηθούν ασφαλώς το κύρος και την αξιοπιστία της ΚΟΑ, ούτε άλλωστε, βαθύτερα, και τα συμφέροντα των μουσικών της.

Ας γυρίσουμε όμως στη συναυλία, που ανέλαβε ο Λουκάς Καρυτινός, με πρόγραμμα: Μπετόβεν, εισαγωγή «Έγκμοντ», το μπετοβενικό «Τέταρτο» για πιάνο και ορχήστρα και την Τέταρτη συμφωνία του Σούμαν. Σολίσας ο πιανίστας Δημήτρης Σγούρος.

Στην «Έγκμοντ» ο Καρυτινός κράτησε την ορχήστρα σε ζηλευτό υψηλό επίπεδο. Η ηχητική ομοιογένεια και ο συγχρονισμός (στις οικογένειες των οργάνων) **έδωσαν στον ακροατή από τα πρώτα ήδη μέτρα, την αίσθηση της σιγουριάς, της σταθερότητας.** Με ελεγχόμενες **κορυφώσεις και αντιθέσεις**, η όλη εκτέλεση **κύλησε** άνετα σ' ένα γνήσιο μπετοβενικό **κλίμα** μακριά από τις «τρέχουσες» ρομαντικές **εξάρσεις**, με πολύ πειστικές ωστόσο, **παράλληλα**, απο στροφές λυρισμού

Στέρεο κτίσιμο είχε και η «Τέταρτη» του Σούμαν. Λεν έφτασε όμως στο ίδιο σημείο τεχνικής σαφήνειας - η έλλειψη δοκιμών ήταν φανερή.

Η ηχητική της ορχήστρας, υπερβολική όχι λίγες φορές, αλλοίωσε επανειλημμένα τις μουσικές προθέσεις του μαέστρου, που σωστά επιστράτευσε όλες τις δυνάμεις (τις δικές του και των μουσικών) προκειμένου να περισωθεί το στήσιμο της Συμφωνίας.

Το βαρύ πυροβολικό για το κοινό που κατέκλυσε την αίθουσα του «Παλλάς» ήταν βέβαια ο Δημήτρης Σγούρος. Το μπετοβενικό «Τέταρτο», άψογο τεχνικά και λιτό τόσο στην ηχητική όσο και γενικότερα στην εκφραστική του, δεν προχώρησε βαθύτερα, σε μουσικές προεκτάσεις. Θα ήταν άλλωστε άδικο να περιμένει κανείς από ένα τόσο νέο πιανίστα — ακόμα και με το ταλέντο του Δημήτρη Σγούρου — μια εκτέλεση με προσωπική σφραγίδα, ιδιαίτερα μάλιστα όταν πρόκειται για ένα έργο — ορόσημο της πιανιστικής φιλολογίας. Έργο που απαιτεί παράλληλα με το ταλέντο και ωριμότητα. Κάτι που το χαρίζουν μόνο το κύλισμα των χρόνων, η ζωή. Με χαρά σημειώνουμε ακόμα τη θετική συμβολή του Λουκά Καρυτινού στο διάλογο ορχήστρας και πιάνου. («Παλλάς» 12.1.87)

Χωρίς ενδιαφέρον

Το ρεσιτάλ του πιανίστα Ανδρέα Δαφίνη την προηγούμενη εβδομάδα στο «Παλλάς».

Μόνιμος **κάτοικος** σήμερα στο Παρίσι, όπου **διδάσκει** πιάνο σε κάποιο ωδείο, ο Ανδρέας Δαφίνης γεννήθηκε στην Αθήνα το '51 και σπούδασε πιάνο στο Εθνικό Ωδείο και μετά στη Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία κ.α

Έκτοτε έχει δώσει σωρεία ρεσιτάλ - σύμφωνα με το πρόγραμμα - σ' όλο τον κόσμο, από τη Γαλλία και την Ολλανδία έως την Κίνα, τη Βραζιλία, το Μαρόκο, το Μεξικό κ.λπ.

Στο πρόγραμμα της Αθήνας: Μέντελσον, «Τραγούδια χωρίς λόγια», Γκρήγκ, Σονάτα εργ. 7 και Λιστ.

Είχαμε ελπίσει — τι αφέλεια αλήθεια — ότι με το τέλος του '86 (έτος μνήμης για τα εκατό χρόνια από το θάνατο του συνθέτη) θα τέλειωναν τα βάσανά μας έπειτα από την πλημμυρίδα των εκτελέσεων έργων Λιστ. Να όμως που ο κ. Δαφίνης λες και μας εκδικήθηκε, αφιερώνοντας ολόκληρο το δεύτερο μέρος του προγράμματός του σε έργα Λιστ. Τι έμεινε από την εκτέλεσή τους; Οι αλαλαγμοί από τις οκτάβες — εντυπωσιακές πάντα για το κοινό της Αθήνας — μαζί με τα όχι ολίγα τονικά ολισθήματα στα γρήγορα τρας (περάσματα). Όσο για το ύφος και τη μουσική που υπάρχουν κάτω από τη στιλπνή δεξιοτεχνίζουσα επιφάνεια του Λιστ ούτε λόγος να γίνεται.

Μια φράση ακόμα για τον Μέντελσον και τον Γκρηκ: απλώς αξιοπρεπής, αδιάφορη παρουσίαση (8.1.87)

Με πολλά ερωτηματικά

Θαυμαστή η επιλογή έργων, αλλά αδύναμη η παρουσίαση

Το ντούο Δημήτρης Φωτόπουλος - φλάουτο και Καλλιόπη Γερμανού - πιάνο, εάν θέλουν να συνεχίσουν να διακονούν την υψηλή τέχνη της «μουσικής δωματίου» οφείλουν, κατά την ταπεινή μας γνώμη, να αντιμετωπίσουν πολύ αυστηρότερα τη συνεργασία τους. Ο ήχος του φλάουτου αδύναμος, χωρίς παλμό, όχρωμος και διόλου λαμπερός στην υψηλή περιοχή, λίγες ελάχιστες στιγμές «έδεσε» με το πιάνο. Επιπλέον η έλλειψη τεχνικής άνεσης στους υψηλούς φθόγγους καθιστά προβληματικές ορισμένες φράσεις που απαιτούν ένταση και έκφραση.

Το πιάνο, καθαρό, γενικά, στην τεχνική του, αλλά με την **ίδια πάντα ηχητική**, ισοπέδωσε, εκφραστικά, το / Μπαχ και τον Σούμπερτ. Και αυτούς τους δύο με τον Μπέρκλεϋ, αδιαφορώντας τέλεια για το συνεργάτη του, το φλάουτο (αυτή την εντύπωση τουλάχιστον μας έδωσε το ακρόαμα).

Με αυτές τις προϋποθέσεις είναι φανερό ότι ένας περαιτέρω σχολιασμός είναι ανέφικτος (Βρετανικό Συμβούλιο, 15.1.86).